

Mikkel Tode Raahauges prædiken 22. søndag efter trinitatis

Taler

Mikkel Tode Raahauge
Sognepræst

Dato

27. oktober 2024

Sted

Skovshoved Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 18, vers 1-14

Salmer

Lovsynger Herren, min mund og mit indre
Op, alle, som på jorden bor
Nu bede vi den Helligånd

–

Dybt fornedres skal enhver
Her kommer, Jesus, din små
Så vældigt det mødte

1

Hvad skal du være, når du bliver lille?

5

”Jeg har lige været ude ved Dronning Louises Bro ... Der sidder voksne på jorden.”

10

Ordene hér blev i sin tid skrevet af en siden afdød dansk forfatter og journalist, og jeg tror, de hører til noget af det sjoveste, jeg nogensinde har læst. For enhver, der er gået forbi eller henover Dronning Louises Bro en solskinsdag, kan uden tvivl se det for sig: hvordan der på solsiden af broen sidder folk alle videre vegne – og især på jorden! – som små børn, der har fundet sammen i sandkassen og spørger hinanden om livets store spørgsmål, f.eks.: ”Hvad skal du være, når du bliver stor?”

15

På mange måder er det et vidunderligt syn, og vi, der er vokset op eller haft vores daglige gang i København, vi véd, at når der begynder at sidde mennesker på jorden ved Dronning Louises Bro, så betyder det, at sommeren så småt er på vej. Og samtidig, så virker det, som vores ven så subtilt påpeger det, også en lille smule latterligt, hvis man begynder at tænke for meget over det – fordi dét at sidde på jorden som små børn i en sandkasse på en eller anden måde ikke stemmer overens med den opførelse, vi normalt forventer af voksne mennesker –

20

af dem, der ér blevet store. Forestil jer f.eks., hvis man var inviteret til middag hos nogen, og værten så pludselig slog sig ned på gulvet for at lægge puslespil eller lege med sådan én af de dér togbaner af træ med små, magnetiske vogne. Jeg tror, de fleste af os ville undre os højlígt – og alligevel kan man godt somme tider få fornemmelsen af, at netop det barnlige, om end på en lidt anden måde, har fået en slags særstatus i samfundet.

Vi lovpriser det indre legebarn og de barnlige sjæle; vi smiler og nikker begejstrede, når voksne citerer Pippi og siger: ”Det har jeg aldrig prøvet før, så det kan jeg sikkert godt!” – som om, det virkelig var sådan, det hang sammen – og ord som umiddelbarhed og spontanitet, som i allerhøjeste grad er noget, der kendetegner små børn, de rangerer temmelig højt på samfundets fælles liste over såkaldte ”plusord.”

Og mens det umiddelbare og spontane og alt det andet så absolut også kan være forbundet med alt muligt godt, så tror jeg alligevel, at det som voksent menneske gælder om at være en lille smule varsom med at lade det barnlige tage alt for meget over. For det barnlige er ikke nødvendigvis kun godt; tænk på, hvordan børn som noget af det allerførste, de gør, når de har lært at tale, det er at hævde sig selv på forskellige måder. ”Kan selv, vil selv!” og så videre. Og enhver, der har tilbragt tid med små børn vil også vide, at den umiddelbarhed og spontanitet, der kendetegner dem, at den heller ikke kun er bedårende, men at den også kan føre til megen gråd og tænderskæren – både for dem og for deres omgivelser. Og hør lige engang, hvad kirkefaderen Augustin skriver om den spæde barndom i sine berømte Bekendelser fra 300-tallet:

”Selv husker jeg ikke den tid. Lidt efter lidt mærkede jeg, hvor jeg var, og ville gøre mine ønsker forståelige for dem, der kunne opfylde dem; men jeg kunne ikke, for ønskerne var inde i mig, og de andre var udenfor og kunne ikke med nogen af deres sanser trænge ind i min sjæl. Derfor sparkede og skreg jeg som tegn på mine ønsker. Der var alt, hvad jeg kunne, men ikke tilstrækkeligt. Når jeg da ikke fik min vilje, enten fordi man ikke forstod, eller for ikke at skade mig, blev jeg vred på de genstridige voksne, der ikke ville lade sig kommandere, og hævnedes mig på dem ved at græde. Sådan har jeg lært små børn at kende, hvor jeg har oplevet dem, og de har ubevidst lært mig mere om, hvordan jeg selv har været, end de, der passede mig dengang.”

Så vidt Augustin, og jeg gætter på, at langt de fleste af os sikkert kan genkende

noget af det fra os selv. Ikke nødvendigvis fordi vi kan huske det fra dengang, vi var spæde, som Augustin jo også bemærker, men fordi nogle af de barnlige træk følger med os hele vejen op i voksenlivet. For trangen til at hævde sig holder ved, så længe vi lever, og der findes som bekendt andre måder at sparke og skringe på, ligesom der også findes andre måder at hævne sig på de genstridige mennesker, der ikke vil lade sig kommandere af os. Mon ikke, vi hver især kan komme i tanker om nogle, som har vist sig at virke fortrinligt for lige netop os ...

70 Så meget altså om de ikke helt så uskyldige sider af det barnlige, og i evangeliet, som det kommer til os i dagens skikkelse, der møder vi også apostlene, for hvem trangen til at hævde sig fylder – ikke bare hér i verden, men helt ind i evigheden. De spørger Vorherre, hvem der mon er den største i Himmeriget (garanteret så de kan begynde at træne sig op til at blive det!) og når han svarer dem og siger, at
75 de skal omvende sig og blive som børn, hvis de overhovedet vil have del i det, så mener han naturligvis ikke, at de skal opføre sig barnligt. Det er jo lige præcis, som disse voksne allerede er i fuld gang med, og som fluks giver anledning til den guddommelige irettesættelse. Det forbilledlige ved børnene ligger altså skjult et andet sted, end man måske skulle tro, og mon ikke det netop består i at
80 være den lille, som i alt hvad man er – og på trods af trangen til at hævde sig – er dybt, dybt afhængig af sine omgivelser. Ve derfor verden for dét, der fører til fald! For børnene er, når alt kommer til alt, i sig selv aldeles hjælpeløse og forsvarsløse og behøver for at kunne leve i verden, at nogen passer på dem og kommer dem til undsætning, når de er i fare – også selvom de er urimelige og
85 umulige og ikke selv har gjort sig fortjent til det.

Og på samme måde med os. Selvfølgelig kan vi skringe og sparke og græde så vildt og voldsomt, som vi vil. Men vores liv – og hvordan dét liv udfolder sig for os – det er nu engang ikke noget, vi kan kommandere os til. Døden er den vores
90 strenge læremester i den henseende, og også vi behøver, for virkelig at kunne leve i verden, at nogen passer på os og kommer os til undsætning, når vi er i fare, hvis ikke det hele skal ende med fald, vildfarelse og fortabelse. Og således er det også Guds ønske for os, at vi aflægger vores barnlige trang til at hævde os, og i stedet vokser og modnes i indsigten i, og også vi er dybt afhængige – både af vores
95 omgivelser, selvfølgelig, og i særdeleshed af Gud.

Og derfor kom Gud også selv til verden som et lille, skrøbeligt og hjælpeløst barn. For at leve, lide og dø med os og for os – og for at opstå fra de døde på den tredje dag og således vise os, at det aldrig er os, der behøver at hævde os selv for

at leve, men Gud, der i sin kærlighed vil hævde enhver, som er lille og hjælpeløs og forsvarsløs over for livet.

105 Og når vi nu hører dét, så kan også vi måske netop leve vores liv i verden –
uanset hvordan dét liv udfolder sig for os – i åbenhed for det og i tillid til, at
uanset hvor vildt og voldsomt, vi af og til skriger, råber og sparker, og uanset
hvor urimelige og umulige, vi end måtte være, så er vi fra første færd omsluttet
af og indesluttet i Guds overbærende kærlighed, som det blev sagt til os i den
hellige dåb. Både hér i verden – og helt ind i evigheden.

110

For glemmer en kvinde sit diende barn? Glemmer en mor det barn, hun fødte?
Nej, og selvom de skulle glemme, så glemmer Gud ikke os, men bliver hos med
sin Ånd og i sit Ord. Og så kan vi jo måske også bedre leve vores liv i verden; og
sidde hér på jorden – på solsiden! – med åben udsigt til Himmeriget. Som Guds
115 elskede børn og finde sammen på kanten og spørge både os selv og hinanden om
livets store spørgsmål: ”Hvad skal du være, når du bliver lille?”

Amen.

120

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

125

Tags

22. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mikkel-tode-raahauges-praediken-22-sondag-efter-trinitatis>

130

135